

Sygn. I C 288/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Eliza Nowicka - Skowrońska

Protokolant: Przemysław Baranowski

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2017 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko J. R. i K. R.

o zapłatę

I. zasądza od J. R. i K. R. solidarnie na rzecz (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 120.379,79 zł (sto dwadzieścia tysięcy trzysta siedemdziesiąt dziewięć złotych i siedemdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 3 czerwca 2015r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od J. R. i K. R. solidarnie na rzecz (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 1.032,99 zł (jeden tysiąc trzydzieści dwa złote i dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 288/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 grudnia 2015 r. (data stempla pocztowego – k. 9) (...) Bank (...) S. A. z siedzibą w W. domagała się od pozwanych J. R. i jej męża K. R.:

1) zasądzenia nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym solidarnie 121.208,74 zł, na którą składały się kwoty :

a) 92.905,99 zł tytułem zwrotu należności głównej;

b) 28.302,70 zł tytułem zwrotu odsetek umownych, obciążających solidarnie dłużników naliczonych od dnia 17 grudnia 2015 r. wraz z należnymi odsetkami umownymi, naliczanymi od kwoty 92.905,99 zł, od dnia 18 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty według stopy procentowej stanowiącej każdorazowo czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, która na dzień sporządzenia pozwu wynosiła 10% w stosunku rocznym,

2) zasądzenia na jej rzecz od pozwanych kosztów postępowania w sprawie według norm przepisanych,

3) w przypadku uznania, że brak jest podstaw do wydania nakazu zapłaty lub wniesienia przez pozwanych w terminie zarzutów, rozpoznania sprawy w trybie zwykłym i zasądzenia na jej rzecz kwot, o których mowa wyżej, (pozew – k. 9 – 10, uzupełniony następnie w toku procesu pismami z dnia: 20 stycznia 2016 r. – k. 55, 29 lutego 2016 r. – k 70, 6 czerwca 2016 r. – k. 91 oraz 27 lipca 2016 r. – k. 104, 8 grudnia 2016 r. – k. 124).

W uzasadnieniu stanowiska powódka wskazała, że w dniu 27 czerwca 2006 r. między powodowym Bankiem a pozwaną J. R. została zawarta umowa kredytu na kwotę 40.000,00 zł, która następnie była wielokrotnie aneksowana. Następnie doszło do zawarcia między stronami w dniu 24.01.2013r. umowy ugody, której zabezpieczeniem był weksel in blanco wystawiony przez J. R. i poręczony przez pozwanego K. R.. Podniesiono, że pozwana nie wywiązała się ze swoich zobowiązań wynikłych z przedmiotowej umowy, w związku z czym powódka wypowiedziała jej w dniu 1 grudnia 2014 r. warunki spłaty ustalone w ugodzie oraz wezwała pozwanych do wykupu weksla stanowiącego zabezpieczenie umowy z terminem do dnia 2 czerwca 2015 r.

Powódka wskazała, że zapłata długu przez pozwanych nie nastąpiła, w związku z czym dochodzi od nich solidarnie roszczenia z weksla, który stanowił zabezpieczenie przedmiotowej umowy.

Zarządzeniem z dnia 10 marca 2016 r. (k. 72) stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i przekazano sprawę do postępowania zwykłego.

W odpowiedzi na pozew pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na ich rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, jak również – z ostrożności procesowej – o nie obciążanie pozwanych kosztami procesu i odstąpienie od obciążenia ich kosztami zastępstwa procesowego z uwagi na niemożliwość ich ewentualnego poniesienia przez stronę (odpowiedź na pozew z dnia 29 kwietnia 2016 r., data stempla pocztowego – k. 80; pismo z dnia 6 czerwca 2016 r., data stempla pocztowego – k. 91; pismo z dnia 28 lipca 2016 r. – k. 103; protokół z rozprawy z dnia 9 lutego 2017 r. od00:50:34 – k. 152).

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwani wskazali, że J. R. nie kwestionowała, że jest dłużnikiem powoda z tytułu przedmiotowej umowy kredytu wraz z aneksami, a następnie z tytułu zawartej umowy ugody. Przyznała też, że w dniu 11 maja 2011 r. wystawiła weksel własny in blanco na zabezpieczenie przedmiotowych roszczeń. Pozwany K. R. także nie kwestionował udzielenia poręczenia wekslowego za ten weksel. Podnosili jednak, że ww. aneks określał limit kredytowy na kwotę 120.000 zł, a wystawiony i awalowany weksel in blanco dotyczył zobowiązań z tytułu i w wysokości określonej w Aneksie nr (...). Wskazali również, że w zawartej umowie ugody z dnia 24 stycznia 2013 r. zadłużenie pozwanej J. R. określono na kwotę 137.153,74 zł, a więc o 17.153,74 zł większe aniżeli limit kredytowy wskazany w ww. aneksie.

W ocenie strony pozwanej, powód bezpodstawnie i bezskutecznie wypowiedział umowę ugody, bowiem nie zaistniały przesłanki do jej wypowiedzenia i nie został spełniony warunek „nie przystąpienia do spłaty zadłużenia”. Twierdzili, że pozwana przystąpiła do spłat należności z ugody, a zaległość powstała dopiero w trakcie dokonywania kolejnych spłat. Powyższe w ocenie strony pozwanej wskazywało na fakt, jakoby umowa ugody obowiązywała do dnia 28 stycznia 2018 r., a co za tym idzie powoływali się na przedwczesność niniejszego powództwa.

Nadto strona pozwana przytoczyła zarzuty odnoszące się do samego weksla, stanowiącego zabezpieczenie przedmiotowej umowy kredytu, jakoby powód wypełnił weksel niezgodnie z zawartym porozumieniem, ponieważ Aneks (...) określał wartość kredytu na kwotę 120.000 zł, podczas gdy weksel wypełniono na kwotę 120.379,79 zł, a powód dochodził na jego podstawie kwoty 121.208,74 zł. Poza tym w ocenie pozwanych zawarcie przedmiotowej umowy ugody stworzyło samoistny tytuł dla dochodzonych przez powoda roszczeń (odmienny od umowy kredytu, dla której weksel in blanco został wystawiony i awalowany) i sam w sobie nie może wpłynąć na zmianę zawartych w deklaracjach wekslowych ustaleń w zakresie przypadków uprawniających powoda do wypełnienia weksla, który wystawiono dla zabezpieczenia wiarygodności wynikających z innego stosunku podstawowego.

W odpowiedzi na powyższe, powódka w piśmie z dnia 6 czerwca 2016 r. (data stempla pocztowego – k. 91) wskazała, że w jej ocenie w przypadku niewywiązywania się przez dłużnika z warunków zawartej umowy ugody wierzycielowi winno przysługiwać i przysługuje prawo do wypowiedzenia jej warunków niesolidnemu dłużnikowi, oraz że brak terminowych spłat przez powódkę i powstanie zaległości stworzyło realne zagrożenie dla realizacji warunków umowy ugody, a zatem wypowiedzenie umowy ugody zostało dokonane prawidłowo i jest skuteczne. Nadto wskazała, że na

kwotę 137.153,74 zł składają się: 114.812,04 zł niespłaconego limitu kredytowego wykorzystanego przez pozwaną oraz odsetki i koszty, a nadto, że fakt zawarcia umowy ugody nie powodował wygaśnięcia zabezpieczenia w postaci weksła, i że zgodnie z deklaracją wekslową powódka ma prawo wypełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu kredytobiorcy łącznie z odsetkami, prowizją i odsetkami.

Sąd ustalił, co następuje:

Bezspornym było, co strony przyznały, że w dniu 27 czerwca 2006 r. pomiędzy J. R., a (...) Bankiem (...) S. A. z/s w W. została zawarta umowa kredytu nr (...) w rachunku bieżącym (...), na mocy której Bank udzielił pozwanej kredytu w walucie polskiej, odnawialnego w ramach limitu kredytowego w kwocie 40.000 zł na finansowanie bieżących zobowiązań wynikających z wykonywanej działalności (umowa - k. 12).

Przedmiotowa umowa kredytu była siedmiokrotnie zmieniana aneksami od nr 1 do 7, na przestrzeni od dnia 12 kwietnia 2007 r. do dnia 11 maja 2011 r. (k. 16-33). Na mocy aneksów okres, na który został udzielony kredyt został finalnie wydłużony z 26 czerwca 2007 r. do dnia 11 kwietnia 2012 r. (§1 aneksu z dnia 11 maja 2011r. – k. 33) a limit kredytu został zwiększony do kwoty 120.000 zł (§2 aneksu z dnia 11 maja 2011r. – k. 33).

Strony nie kwestionowały również faktu, że w dniu 24 stycznia 2013 r. między powodowym Bankiem, a pozwaną J. R. zawarta została umowa ugody Nr 209/2013 (kopia umowy - k. 36-38), określająca nowe warunki spłaty zadłużenia z tytułu przedmiotowej umowy kredytowej. Ugoda ta nadto została aneksowana w dniu 10 marca 2014 r. (kopia aneksu - k. 38), na mocy czego postanowiono m. in., że spłata zadłużenia z tytułu umowy ugody w łącznej kwocie 137.153,74 zł z odsetkami w wysokości stałej 7 % stopy, płatna będzie w ratach kapitałowo-odsetkowych do 28 dnia każdego miesiąca zgodnie z harmonogramem, przy czym nastąpi zawieszenie spłat kapitału w okresie 4 miesięcy, a data spłaty ostatniej raty przypadać ma na dzień 28 stycznia 2018 r. Umowa ta została zabezpieczona wekslem własnym in blanco wystawionym przez pozwaną, poręczony przez pozwanego (§9 umowy ugody – kopia umowy k. 36v.).

Na zawarcie przedmiotowej umowy ugody wyraził zgodę K. R., jako poręczyciel weksla in blanco wystawionego przez pozwaną (podpis pod umową ugody – k. 37v.)

Pismem z dnia 1 grudnia 2014 r. powódka wypowiedziała pozwanej umowę ugody, o której mowa wyżej, wzywając ją jednocześnie do zapłaty zaległości wynikającej z przedmiotowej umowy kredytu w kwocie 12.534,91 zł. (kopia pisma - k. 39).

Powódka, mając na uwadze, że pozwana nie wywiązała się z umowy ugody, dokonywała nieregularnych spłat, nie dotrzymywała terminów ustalonych między stronami, a na dzień 1 grudnia 2014r. (tj. po 2 latach obowiązywania umowy i podpisaniu aneksu nr (...)) zalegała z zapłatą na kwotę 12.534,91 zł, po dokonaniu wypowiedzenia umowy ugody, zdecydowała się skorzystać z zabezpieczenia i wypełniła weksel in blanco wystawiony przez pozwaną J. R. na kwotę zadłużenia wynoszącą 120.379,79 zł, z terminem płatności na dzień 2 czerwca 2015 r. (kopia weksla - k. 42).

Weksel ten został poręczony przez K. R. (kopia weksla - k. 42 v).

Pismami z dnia 19 maja 2015 r. powódka wezwała zarówno pozwaną, jak i pozwanego do wykupienia weksla stanowiącego zabezpieczenie przedmiotowej umowy kredytu w terminie do dnia 2 czerwca 2015 r. Wezwania zostały odebrane przez pozwaną w dniu 25 maja 2015r. (kopie pism k. 40-41 wraz z dowodem potwierdzenia odbioru – k. 39v. i 40v.).

Do wykupu weksla przez wyżej wymienionych ostatecznie nie doszło (okoliczność niekwestionowana przez strony).

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwaną o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu bankowości i rachunkowości z uwzględnieniem analizy z wyciągów rachunków bankowych i obliczeń kredytowych rachunków obrotowych na okoliczność, czy odsetki od kredytu obrotowego umowy pierwotnej stron były naliczane według stopy wibor S czyli średniej wysokości stopy wibor 1M powiększonej o 2,8 punktu procentowego czy o 2,5 punktu procentowego, a także na okoliczność, czy bank naliczał odsetki od przedmiotowego kredytu obrotowego w okresie

2007-2013r. spłaty kredytu według oprocentowania wynoszącego 0,8 czy też według oprocentowania wyższego, a jeśli tak to w jakiej wysokości oraz na okoliczność w jakiej wysokości odsetki pozwana powinna zapłacić w oparciu o stopę oprocentowania równą 0,8% oraz jaką wysokość odsetek pozwana faktycznie zapłaciła w okresie 2007-2013r., na okoliczność w jakiej łącznej wysokości zostały pobrane przez powodową spółkę prowizje od niewykorzystanego limitu kredytowego w latach 2007-2013 oraz z ekspertyzy prywatnej z dnia 7 lutego 2017r. zgłoszone na rozprawie w dniu 3 września 2012r. W ocenie Sądu należało je uznać za spóźnione w przypadku pierwszego z nich (art. 207 § 6 kpc) oraz nieprzydatne w przypadku drugiego.

Zgodnie z treścią art. 207 § 6 kpc, Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Bezsprzecznym było, iż wraz z doręczeniem odpisu pozwu pozwanym, Sąd w trybie art. 207 § 3 kpc określił im termin 30 dniowy do zgłoszenia wszelkich twierdzeń, zarzutów i wniosków dowodowych pod rygorem pominięcia (zarządzenie z dnia 17 marca 2016r. – k. 73). Zobowiązanie to pozwani odebrali w dniu 4 kwietnia 2016r. (dowód doręczenia zarządzenia – k. 78 i 79), a następnie w terminie określonym przez Sąd złożyli odpowiedź na pozew.

Zatem wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego zgłoszony na rozprawie w dniu 9 lutego 2017r., z argumentacją, iż pozwanym obecnie reprezentuje inny pełnomocnik i przyjął on odmienną od dotychczasowej linię obrony interesów pozwanym, nie stanowiła jeszcze podstawy do uwzględnienia tego wniosku i Sąd oddalił go jako spóźniony. Wniosek o przeprowadzenia dowodu z dokumentu prywatnego - ekspertyzy, uzyskanej przez pozwanym przed terminem rozprawy, również jako zmierzający do przedłużenia postępowania, konieczność doręczenia tego dowodu stronie przeciwnej oraz umożliwienie ustosunkowania się do zgłoszonego dowodu doprowadziłyby do zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Z tych przyczyn, należało wniosek ten również oddalić.

Sąd zważył, co następuje:

W umowie ugody zawartej między stronami w dniu 24 stycznia 2013 r., na okres do dnia 28 stycznia 2018 r. (§ 5 ust 1 umowy ugody z dnia 24 stycznia 2013 r.), J. R. uznała w całości zadłużenie wynikające z przedmiotowej umowy kredytowej wraz z aneksami, w kwocie 137.153,74 zł, na którą składają się 114.812,04 zł kapitału wymagalnego, 22.207,30 zł odsetek od dnia 21 stycznia 2013 r. i 134,40 zł kosztów (§ 3 ust 3 umowy ugody z dnia 24 stycznia 2013 r.).

W § 11 przedmiotowej umowy ugody postanowiono, iż powódka ma prawo jej wypowiedzenia m. in. w sytuacji nie przystąpienia przez dłużnika do spłaty zadłużenia w terminie wynikającym z ugody (pkt. 1) oraz w wyniku prowadzonego monitorowania zostanie stwierdzone realne zagrożenie dla realizacji warunków umowy (pkt. e). Zgodnie z podpisaną przez pozwaną i powódkę deklaracją wystawcy weksla własnego niezupełnego (in blanco) z dnia 11 maja 2011 r. (k. 95) powódka miała prawo wypełnić weksel, o którym mowa wyżej, w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu pozwanej wobec powódki z tytułu przedmiotowej umowy kredytowej, łącznie z odsetkami, prowizją i kosztami oraz opatrzyć weksel datą płatności według swojego uznania, zawiadamiając pozwaną listem poleconym ze zwrotnym poświadczeniem odbioru na wskazany przez nią adres, najpóźniej 7 dni przed terminem płatności. Również poręczyciel weksla (pozwany K. R.) wyraził zgodę na treść przedmiotowej deklaracji wekslowej.

Zgodnie z treścią art. 10 ustawy z 28.04.1936r. Prawo wekslowe (Dz. U. 1936, nr 37, poz. 282, dalej: pr. weksl.), jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zastrzegać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Wobec zgłoszenia przez pozwanego, a jednocześnie wystawcy weksla in blanco, zarzutu nieistnienia wierzytelności ze stosunku podstawowego, a ponadto braku porozumienia co do sposobu wypełnienia weksla oraz niezgodnego z tym porozumieniem wypełnienia weksla, Sąd miał za zadanie ustalić, czy zarzuty te zgłoszone zostały zasadnie.

Z akt sprawy (historia spłat na rachunku powódki – k. 76-97) wynikało, że umowa ugody nie była wykonywana przez pozwaną w sposób prawidłowy, spłaty uwzględnione w harmonogramie (k. 93-94v.) były wnoszone nieregularnie, w niepełnej (dowolnej) wysokości i nie każdego miesiąca. Dlatego też, w ocenie Sądu, istniały faktyczne podstawy do wypowiedzenia umowy przez powódkę i – wbrew twierdzeniom strony pozwanej – została ona wypowiedziana skutecznie. Zdaniem Sądu bezsprzecznie wystąpiły przesłanki do wypełnienia weksla, o którym mowa wyżej. Umowa ugody została bowiem skutecznie wypowiedziana, pozwani – mimo wezwania, nie uiszcili wymagalnej należności powodowemu Bankowi, a zatem powód posłużył się zabezpieczeniem udzielonym przez pozwanych na wypadek niewykonania umowy.

Sąd nie przychylił się również do zarzutów strony pozwanej co do rzekomo nieprawidłowego wypełnienia ww. weksla, albowiem powód wykazał co składało się na kwotę w wekslu – obejmującą kwotę niespłaconego kredytu, odsetek ustalonych między stronami na podstawie umowy ugody, co też nie zostało skutecznie podważone przez stronę pozwaną, która to nie wskazała żadnych dowodów przemawiających za przyjęciem jej twierdzeń.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu – wobec zgłoszenia przez pozwanego jako dłużnika osobistego zarzutów co do stosunku podstawowego łączącego strony, to na nim ciążył obowiązek wykazania, iż uzupełniony przez powódkę weksel został niezgodnie z zawartym między stronami porozumieniem oraz na kwotę przekraczającą tę, która miała wynikać ze zobowiązania pozwanego do zwrotu poniesionych przez nią nakładów (art. 10 pr. weksl.). (porównaj m.in. orzeczenia SN: z dnia 24 lutego 1928 r., I C 2161/27, Zb. Orz. SN 1928, poz. 40; z dnia 12 stycznia 1934 r., C 2217/33, MPHiW 1935, s. 207). Ponadto Sąd Okręgowy w pełni powołuje się na stanowisko Sądu Najwyższego zgodnie z którym „skutecznie podniesiony zarzut wypełnienia weksla in blanco niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie powoduje nieważności weksla, jak też nie uchyla w każdym przypadku w całości zobowiązania wekslowego wystawcy, lecz je jedynie ogranicza bądź modyfikuje. Dłużnik będzie odpowiadał, ale wyłącznie w takich granicach, jakie odpowiadają jego woli” (porównaj m.in. orzeczenia SN: z dnia 25 października 1927 r., Rw. 1677/26, PPA 1928, poz. 35; z dnia 12 listopada 1931 r., Rw. 2354/31, OSP 1932, poz. 150; z dnia 26 stycznia 2001 r., I CKN 25/00, OSN 2001, nr 7-8, poz. 117 oraz z dnia 22 czerwca 2006 r., V CSK 70/06, OSN 2007, nr 4, poz. 59). Ponadto należy wskazać za Sądem Najwyższym, iż „posiadacz weksla ma prawo do wypełnienia weksla na sumę określoną w deklaracji. Jednakże wypełnienie weksla na kwotę wyższą nie powoduje nieważności weksla. W takim przypadku dłużnik odpowiada tylko do wysokości umówionej kwoty” (patrz orzeczenie SN z dnia 12 listopada 1931 r., Rw. 123/31, OSP 1932, poz. 150; wyrok SN z dnia 26 stycznia 2001 r., II CKN 26/00, OSN 2001, nr 7-8, poz. 117).

Jak już wskazano powyżej w terminie zakreślonym przez Sąd pozwani nie zgłosili dowodów tego rodzaju, które miałyby świadczyć o prawdziwości ich zarzutów co do nieprawidłowego wypełnienia weksla in blanco przez powódkę. Sąd zatem przyjął twierdzenia powodowego Banku co do wysokości zadłużenia pozwanych za przyznane i prawdziwe.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanych na rzecz powódki kwotę wynikającą z ww. weksla, tj. kwotę na jaką weksel został wypełniony 120.379,79 zł, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia następnego po dniu, w którym weksel miał być wykupiony, tj. od dnia 3 czerwca 2015 r.

W pozostałym zakresie, tj. ponad kwotę wskazaną w ww. wekslu i ponad kwotę odsetek ustawowych od dnia następnego po dniu płatności weksla, żądanie powódki podlegało oddaleniu.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc, zgodnie z brzmieniem którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Wobec braku spełnienia należnego świadczenia – dokonania wykupu weksla do 2 czerwca 2015r., pozwani pozostawali w opóźnieniu, co skutkowało koniecznością zapłaty odsetek z tego tytułu na mocy art. 481 kc, przy czym wobec ich odpowiedzialności solidarnej, już pozostawanie w zwłoce przez jednego z nich spowodowało rozpoczęcie biegu naliczania odsetek za opóźnienie. Określenie terminu spełnienia świadczenia pieniężnego w tym zobowiązaniu

następuje w wyniku wezwania dłużnika do zapłaty (art. 455 k.c.), a po bezskutecznym upływie tego terminu powstaje obowiązek uiszczenia odsetek ustawowych za zwłokę.

Sąd zasądził ww. kwoty solidarnie od pozwanych, albowiem pozwana J. R. występowała w roli dłużnika wekslowego w przedmiotowym stosunku prawnym, zaś pozwany K. R. jej poręczyciela – bowiem zgodnie z art. 32 prawa wekslowego poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył (tzw. awal). Zgodnie zaś z art. 47 in principio prawa wekslowego kto weksel wystawił, przyjął, indosował lub zań poręczył, odpowiada wobec posiadacza solidarnie; posiadacz może dochodzić roszczeń przeciw jednemu, kilku lub wszystkim dłużnikom bez potrzeby zachowania porządku, w jakim się zobowiązali.

Konsekwencją wyżej opisanego rozstrzygnięcia, tj. niemal całkowitego wygrania przez powoda niniejszego procesu, jest obciążenie przez Sąd strony pozwanej całością kosztów postępowania – tj. zgodnie z normą z art. 98 § 1 k.p.c., która stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty te złożyły się kwoty: 1.000 zł tytułem wpłaconej przez powódkę opłaty od pozwu, 15,99 zł tytułem uiszczonych przez powoda opłat za notarialnie poświadczenie pełnomocnictw i wyciągu z KRS oraz 17 zł z tytułu opłaty skarbowej uiszczonej przez powoda od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie przywołanych przepisów orzeczono jak na wstępie.

ZARZĄDZENIE

(...)